

CÒN MỘT CHÚT GÌ ĐỂ NHỚ...

để quên

Vũ Hữu Định

Còn Một Chút Gì Để Nhớ...
thơ Vũ Hữu Định
chịu trách nhiệm xuất bản: Lê Hoàng
biên tập: Chinh Văn
ảnh hình bìa: Thu Thủy
phụ bản: Nguyễn Trung, Đỗ Hoàng Tường,
Đỗ Trung Quân, Nguyễn Việt Hải
chữ in: Phan Ngọc
nhà xuất bản Trẻ
tại thành phố Sài Gòn, ấn hành năm 1996

thủ bút Vũ Hữu Định;

Một ngày như cây đao tay anh em
Một ngày như mưa gió kẻ anh trai
Cổ cây cùng que trong đôi mắt
Một ngày qua đi như làn khói bay

TẬP THƠ NÀY ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI SỰ ĐÓNG GÓP CỦA:

Trần Dạ Lữ, Nguyễn Tịnh Đông, Cung Tích Biền, Hạc Thành Hoa, Trần Từ Duy, Phạm Thanh Chương, Đoàn Thạch Biền, Mương Mãn, Võ Chân Cửu, Đỗ Trung Quân, Lê Nhược Thủy, Trần Phá Nhạc, Vũ Trọng Quang, Nguyễn Đạt, Ngô Nguyên Nghiễm, Trương Đình Quế, Phạm Chu Sa, Nguyễn Tiến Toàn, Phạm Triều, Huy Tường, Vũ Đức Sao Biển, Phan Bá Chức, Khiêm Lê Trung, Nguyễn Lương Vy, Nguyễn Công Khế, Lê Văn Đồng, Vĩnh Cửu, Huỳnh Văn Dung, Huỳnh Ngọc Chênh, Lữ Quỳnh, Đinh Trâm Ca, Vân Khanh, Phạm Mạnh Hiền, Ý Nhi, Lê Triều Điền, Trịnh Bửu Hoài, Nguyễn Nhật Ánh, Bùi Chí Vinh, Phạm Văn Hạnh, Lê Xuân Tiến, Ngô Thị Kim Cúc, Hồ Thi Ca, Lê Minh Quốc, Kim Tuấn, Hà Nguyên Thạch, Nguyễn Miên Thảo, Trần Xuân An, Lê Khắc Cường, Trần Thanh Quang, Nguyễn Tam Phù Sa, Đặng Trọng Dũng, Bùi Đức Long, Nguyễn Minh, Lê Thánh Thư, Nguyễn Tấn Phát, Nguyễn Việt Hải, Trần Quang Lộc, Nguyễn Hữu Phước, Trương Văn Ngọc, Hàn Tấn Quang.

Tổ chức thực hiện Trần Từ Duy

Còn Một Chút Gì Để Nhớ

phố núi cao phố núi đầy sương
phố núi cây xanh trời thấp thật buồn

anh khách lạ đi lên đi xuống
may mà có em đời còn dễ thương

phố núi cao phố núi trời gần
phố xá không xa nên phố tình thân
đi dăm phút đã về chốn cũ
một buổi chiều nào lòng bỗng băng khuâng

em Pleiku má đỏ môi hồng
ở đây buổi chiều quanh năm mùa đông
nên mắt em ướt và tóc em ướt
da em mềm như mây chiều trong

xin cảm ơn thành phố có em
xin cảm ơn một mái tóc mềm
mai xa lác bèn đời biên giới
còn một chút gì để nhớ để quên

Những Ngày Long Đông

trưa ngủ đậu, chiều đi, đêm dợi
mai lang thang, một biết về đâu
ngày với tháng cứ đùn như mối
tháng với ngày qua như một bãi mù
đi ra khỏi nơi anh tạm trú
đứng một nơi đâu không định trong lòng
ngã bảy xe người chia bảy ngã
có ngã nào đi riêng của anh đâu

đi ra khỏi nhà sơ quen tạm ngụ
một đêm đau lưng mắt mở trừng trừng
đi ra khỏi là ra đi với nhớ
để chiều về đâu ngơ ngác băng khuâng

đêm ngủ hồn ướt dầm mưa lũ
ngày lâu bên nắng đốt cháy niềm tin
đêm ngủ đậu là thời gian vừa đủ
nằm co queo nghe búa bổ trong đầu

cũng có lúc tới với đời dư dả
có quanh anh lời hạnh phúc của người
đông đủ những vẻ giày vẻ đẹp
lời hẹn hò xanh, đưa đón hồng tươi
trong đám đông anh lại càng cô độc
bởi một nơi đâu cũng ăn tạm ở nhờ
sợ cả lời chia vui thành thật

bạn bè thì đông sao anh vẫn bơ vơ !

buổi tối về xe lam muộn màng ế khách
lại tới một nơi không hẹn không tìm
anh đi ngược con đường xe chạy
mỗi bước chân ròi, mỗi bước đau tim

thành phố lặng là khi nghìn tiếng động
không xô tan được khối lòng sầu
chân anh bước, mắt chỉ nhìn phía trước
ta nghe hoài một câu hỏi về đâu ?

Tới Đại Ninh Tìm Nhà Bạn

đi trong phố núi gần mây
đi trong gió núi sương đầy trước sau

chẳng hay nhà bạn nơi nao
chân đi theo mắt lạc đâu bãi sương

đòi ta mấy bận lộn đường
một dây thiên cổ còn vương trời đời

Bến Cũ

tặng Sa Đéc, Hạc Thành Hoa

bây giờ anh biết đi đâu
thì thôi thơ thẩn mộng đầu bến sương

nước xuôi mây ngược lộn đường
màu xưa len lén động trường giang xanh

Tưởng Tượng

ngồi tưởng tượng mùa chim bay trốn gió
anh nhớ anh buồn lúc thấy em đi
anh nghe lũ chim gọi đàn bay mất
gió bay theo đem lạc dấu xuân thì

ngồi tưởng tượng lúc đàn chim sợ hãi
‘ngó chớp bên đông báo gió mùa hung
anh giục già lòng anh lẫn quẩn
thấm cơn mưa, nghe được giọt nỡ nùng

em để lại chút hương nào phảng phất
anh tìm quanh đây một chút nghìn năm

nghe nồng mặn như môi vừa gặp lại
là mùi hương em gửi đến tự nghìn trùng

nẻo em bước, đường em đi, chốn tới
một chốn nào xa anh cũng thấy gần
đời để lại cho anh ngoài ô cửa
một hình mây, bóng núi, tin sông

ngồi tưởng tượng rằng em đang vẫy gọi
trên đời tranh gió ngược bước anh về
em khóc rũ tóc lần màu sắp tới
đường anh đi gió dạt bước lầm mê

anh ở lại ngó trời qua ô cửa
chợt biết tin mây, ý gió, lòng mùa
anh ở lại sống những ngày thui thủi
ngày hôm nay nghe như một ngày xưa

Một Ngày Của Gã Thất Tình

khi ngó lại bốn bên là núi lở
trùng dương xanh sóng dữ đã lên bờ
em thì suốt mười năm nay chẳng gặp
xuân riêng đời hao hụt hồn thơ
khi ngó lại sông bên bồi bên lở
thời gian nay mới biết dở dang
em thì có bao giờ em hiểu được
đồng lao đao mùa lá nọ bay vàng

khi ngó lại anh đã già rất lạ
tóc chưa hết xanh lưng mỗi mắt khờ
thời con bướm là hồn anh bay lượn
em có bao giờ hiểu lúc anh mơ
khi ngó lại ngọn đèo buổi sớm
em có đi qua, con đường núi thật buồn
ta cảm ơn em đã đành bội bạc
mà hồn ta nay tắm được trong sương
khi ngó lại suối nọ còn tuôn chảy
nước nở hoa khi gặp đá dạm lời
anh đứng sững bên bờ đau hồn cô
con bướm giang hồ là cánh bay lơ

rằng đá sỏi cũng đau như là nước
anh biết mây cũng một chút muộn phiền
đất có lúc cũng vô tình đau đớn
và anh đây ngày nọ thấm cơn điên

rằng có lẽ con chim rừng bữa nọ
hát vời anh là chia xẻ ngọn nguồn
chim đã bay anh còn đứng lại
một đời anh đứng lại mà thương

đêm hun hút, đêm sâu, ngày chẳng cạn
đêm trắng lu sóng vỗ mạn đò
anh như một chút thuyền neo lại bến
sóng với thuyền thắm thĩ chuyện buồn xo

sáng khi đứng trên đèo cao cũng nhớ
chiều anh đi theo con suối ngoằn ngoè
em còn bóng mà tâm thì đã mất
em nơi nào, anh vẫn đi theo

Màu Trời Cũ

sáng hôm nay ngó lại
màu xanh trên trời cao
màu cũng trăm năm cũ
mà sao lòng ta đau

Quê Rượu

tặng Học Môn, Bà Điểm

tới đây thấy lúa vàng đang chín
đứng lại nhìn thôn xa khói bay
không biết nhà ai đâu nấu rượu
thoang thoang hương mùa đã muốn say

Màu Núi Vẫn Xanh

tặng núi sơn Trà của Giao

sương quá, nâng ly, khà một tiếng
mừng rằng sắc núi vẫn màu xanh
đám mây bay thấp ngang nhà cỏ
hương rượu nồng hơn mọi thứ tình

Những Cánh Bèo Trên Sông Đại Ninh

nơi đây nước đổ từ nguồn
bèo đậu trong núi tìm phương giang hồ
hỏi rằng bèo dạt về mô ?

có như ta chẳng bến bờ dừng chân

Luận Với Đàn Bà

nói từ chuyện nắng qua mưa
chuyện sông tới biển chuyện mùa cá rô
can chi phải nói vòng vo
cứ theo chánh đạo giao hòa tự nhiên.

Thấy Gái Luận Với Mình

Sài Gòn nắng bờ hơi tai
ồn xe cộ với ồn người tranh nhau
thấy con gái lộ cuồng bầu
mới hay ta cũng còn cao chất người.

Luận Với Anh Bạn Già

trời lúc nắng
lúc mưa

trắng khi lu
khi tỏ

biết vậy là biết rõ

nước lúc đầy
lúc vơi

mây có tan
có tụ

tuổi thanh xuân sao không ham hố
đã sáu mươi ngồi tiếc nỗi gì

phụ bản Nguyễn Trung

Đứng Ở Bờ Sông Thấy Cá Nhảy Lên Bờ Luận Với Mình

dưới sông cá nhảy lên bờ
động trong tâm cõi mịt mờ người ta
hỏi từ con cá hỏi ra

sống trên mặt đất tà tà mãi sao ?

Bất Sá Nhớ Thăng Bạ Xa Quê

chiều đỏ rực một vùng dưới núi
mặt ta bây giờ cũng đỏ bao la
gió bát ngát có lòng mở rộng
đường lên cao như có mây xa

mây sa lung lửng chiều không nắng
có nhớ chi như lúc nhớ nhà
cảm ơn bầu rượu – ôi màu rượu
bạn tri âm theo sát đời ta

buổi trưa xuống quán bên đường núi
có nhớ trăm dây buộc lấy ta
chẳng biết cánh ruy2ng thu mới đổi
chim với lá rừng mới đổi lời ca

đôi khi cùng quẩn ta thăm trách
cớ sao đem ta tới chốn này
nghĩ ra thì ở đâu cũng vậy
ta vẫn là ta khinh bạc đắng cay

có lẽ ta là thằng bất sá
cớ sao ở đâu rồi cũng bằng lòng
thả trôi cái sống cho đời dạt
mẹ buồn ta tóc trắng lưng cong

thương mẹ ta có lần ngồi khóc
nhớ quê ta có lúc ngơ ngơ
nay ta lại yêu rừng mên núi
tiếc con đường mây mai một bỏ về

mai này tàn cuộc lòng nhớ núi
bây giờ ở núi nhớ miền xuôi
có lẽ suốt đời ta vẫn vậy
ở một nơi để nhớ một nơi

Tết, Nhớ Thăng Bạ Xa Quê

Gởi Trần Dzạ Lữ

“gió đưa cây cải về trời
rau răm ở lại chịu lời đắng cay” (*ca dao*)

tết đến ai xui tau lại nhớ mày
thằng chon chát suốt đời luân lạc

ngày Huế giải phóng
mày lang thang trong Nam
thiên hạ “chim mô về tổ nấy”
tau chờ mày về như “khi người trở về với con sông Hương”
xa nhau càng nghĩ càng thương
thằng bạn thơ cuộc đời bầm dập
trốn lính, đi lính, rồi thì học tập
thương ơi câu nói “ở rãng cho vừa đời”

nghe nói mày về quê đi bán bánh mì
vợ giặt mướn cho nhà thương để
rồi nghe mày đi Nam trở lại
quê không dung nổi đôi vợ chồng thơ
trăm năm rồi mày sống xa quê
ôi cái làng quê Nam Phổ Hạ
thời chiến tranh mày quay quắt mong về

tôi có nhiều người bạn huế
thường nói với nhau về Huế của mình
xa thì thương ở gần dễ giận
đi xa Huế dẫu đời lận đận
nhưng còn Thành Nội trong tim
nhưng còn hình ảnh núi Ngự sông Hương
cái huyền thoại nghe buồn dễ sợ

Duận ơi! Cuộc sống có bao giờ dễ thờ
ai có bạc chi mình cứ níu xóm làng
tau vẫn nhớ hoài năm tháng lang thang
mày cứ nhắc làng quê Nam Phổ Hạ

năm năm rồi tau giậm chân tại chỗ
cũng thèm đi nhưng đi để mà về
ta đã từng lang bạt
nên hiểu hồn quê
ôi cái hồn quê ngày tết
nó cứ dật dờ hành mình dờ chết
ăn không ngon ngủ cũng không ngon
trong thơ mày khao khát quê hương
hòa bình lại xa mắt Huế

thôi thì ở đâu cũng vậy
con chim còn biết tập quen với lồng
con cá còn tập quen với chậu

con người cũng phải tập long đong

Đêm Nghe Còi Tàu

nhà anh ở gần ga
đêm thao thức nghe còi tàu giục giã
giữa đêm vắng chợt thấy lòng xa lạ
mấy năm không đi trời đất nhỏ dần
ôi tiếng còi tàu như một nhát gươm
rướm máu lòng khao khát

Lúc Em Khóc

anh quý ôn ào ngang với im lặng
anh yêu đau khổ như yêu bình yên
anh biết nói gì khi em long lanh
hai hàng lệ thương con ngày đối
anh đã hiểu
dầu em không nói
em khóc tự nhiên như lúc em cười

Mỗi Mòn Sức Lực

chúng ta có năm đứa con
em tha thiết năm hướng đời hạnh phúc
anh yêu em – yêu các con
nên mỗi mòn sức lực
như con chim bay không ra khỏi bầu trời

Gãy Chiếc Cầu Tre

những con lạch anh chèo ghe thăm lúa
thả lưới giăng câu mừi mấy năm ròng
em bên xóm mừi mấy năm đã lớn
đượm hương mùa, xanh tóc theo sông

những cây bưởi anh trồng, anh vun xới
những cây cau anh gieo lúc nhú mầm
cau với bưởi bây giờ thơm hương trái
em bên vườn da thịt có thơm không ?

những giồng cải giồng lan chen huệ

dựng giàn su xanh, khơi chái bầu to
anh chăm sóc để trong vườn có bướm
vì tuổi em là tuổi hay mơ

mười mấy năm anh cày sâu cuốc bẫm
nhà mới thay tranh mong đón em về
mùa lúa năm nay đòng đòng đã trở
anh yêu màu yêu đất yên quê

duyên với nợ ai có chờ có đợi
chiều qua thôn xa nghe tiếng ai hò:
“uống công anh xúc tép nuôi cò...”
chẳng phải chuyện mình mà nghe đứt ruột

Cũng Có Khi Nào

cũng có khi nào anh trở lại
phố xưa, đường cũ, mùa mưa bay
mưa như gió ướt nên lòng lạnh
gió thổi sâu sương đậu tóc mây

phố không đèn điện con đường lặng
những ánh đèn cây sáng chập chòn
anh gặp em ngồi đang rẽ tóc
mùi tóc dài xanh những ngón tay

anh là một gã giang hồ tới
lòng hoang như con lộ không đèn
ngồi với hồn sầu ly rượu cạn
sao mới vài ly mà đã say ?

gặp nhau, yêu về u sầu lắm
mắt chờ bao năm, mấy chuyện tình ?
có đợi ai về, mong ai tới ?
mà trông hồ như đang đắng cay

và anh yêu lấy sầu chẳng nói
mình anh ở lại quán mù mù
tưởng bao năm trước ta là bạn
chỉ nhìn nhau mà cảm được nhau

chia tay, quán khép đôi lần sáng
không nói, hình như đã nói rồi
mai lại lên đường, đêm sắp cạn
không hẹn hò chi ? đành thế thôi

cũng có khi nào anh trở lại
mai đây, một nọ, biết đâu chừng
và có một lời anh sẽ nói
giữ gìn nhau một chút hồn chung

Năm Xưa

sông ôm bóng núi
chiều đắm sông mê
mùa mưa phẳng phát
nhận rủ nhau về

có phải mùa xưa ?
mùa xuân miên viễn
ta đưa em đi
cười reo thị hiện

có phải mùa xưa ?
có mẹ có cha
hương bay trầm u
những lòng thiết tha

có phải mùa xưa ?
đôi non cỏ mộng
đưa em ra chùa
lửa níu chân thơ
đưa em thăm mùa
lòng rồi vu vơ

có phải mùa xưa ?
nắng hong áo bướm
sương ủ hoa thơm
theo em theo em
hái lộc cúng đường

có phải mùa xưa ?
cha thương mẹ nhớ
đầu đêm trừ tịch
dâng kể rước vong
giữa đêm giao thừa
nhà vui pháo đỏ
hồn người năm xưa
về trong tiệc nhớ

năm xưa mùa xưa
bao giờ về lại
sông ôm bóng nhớ
ủ hồn nhiều khô

năm xưa còn đâu
quê nhà cũng mất
con đường liên thôn
chiếc cầu đã sập

sông ôm bóng nhớ
ta ôm hồn mùa

Tưởng Niệm Đỗ Công Tráng

Tráng Cò
Tráng Cò
người đã về tới bản quê chưa
hết cười đời sống buồn muôn thuở
nhắm mắt là buông xuôi

hết đứng ngu ngơ ngóng gió mùa
hết ngồi dáng tượng quán đêm mưa
hết đi pho phát bên đời sống
mày đã về cõi thơ
lòng đất âm u với lạnh lùng
Tráng Cò, mày nằm giữa trông lên
hãy thương lũ bạn bon chen sống
hóa quỷ ma về đây góp tên

cúng mày một bữa say dư rượu
vẽ bóng Cò Ma bay suốt đêm

Đêm Mưa Thiếu Rượu Nhớ Lý Hạ

Lý Hạ xưa say bằng huyễn mộng
ta nay say bằng rượu pha cồn
cảm đau thân thể người trong sử
rượu đắng cay mà sao thấy ngon

Lý Hạ yêu người mà hóa quỷ
ta yêu người nên nghèo rớt mòng toi
đêm mưa thiếu rượu thương người cũ
ngâm vài câu Lý Hạ, rợn người

cứ tưởng nằm kề bên họ Lý
gác chân nhau nói chuyện biển dâu
ma quỷ sợ tâm hồn ướt rượu
gối chai không mà thương nhớ nhau

thời đại thánh thần đi mất biệt
còn lại bơ vơ một giống sâu
rót mãi, bao nhiêu tình cũng cạn
nâng ly, nhìn thấy tóc bạc mau

mưa nhưc, mưa như cuồng, tức thờ
thịt rỗng đâu ? nem phượng ở đâu ?
đũa ngọc, chén vàng đâu mất cả
mắm ruốc, me chua cũng cháy hết sâu

mời nhau một chén đêm huyền sử
Lý Hạ đâu ? - còn ta đâu ?

Anh Đang Còn Thở

vẫn nằm mộng thấy bàn tay em vẫy
nên chi anh đi ngơ ngẩn kiếm tìm
có buổi chiều ngồi ngo mãi ra sông
có buổi tối qua những đường quen cũ
có đêm thức ngó lá dừa buông rú
những lá dừa kia đã có linh hồn
lay nhẹ nhàng rơi những hạt trắng suông
rơi xuống chận hơi thở vừa ngang ngực
và hai mắt đã thấy mình đau nhưc

vẫn ngồi mộng thấy dòng sông đang chảy
con nước lênh đênh đang chảy buồn rầu
những linh hồn bèo dạt sẽ về đâu
có tấp lại hiểu chút lòng của bến
em đi mãi sao không bao giờ đến
anh ngó ra đâu cũng chỉ thấy buồn rầu
anh cần chi ? có hiểu chút lòng nhau ?
anh đang sống thiếu một phần thân thể
sống thiếu em nên anh thở không đều
thèm ngực trần, môi ngọt với tay yêu
đã trói chặt hồn trăm năm lãng tử

em có phải là sương trong cuộc lữ
mù đời anh, đâu thấy nữa đui lòng ra

đã quen đau nên thấy được mặt mà
của tội lỗi mà anh kêu hạnh phúc

ôi vết chém đã qua thời đau nhưc
đâm da non để thành sẹo muôn đời
anh thở đều, để sống em ơi

Kỷ Niệm

con đường đất có màu xanh bữa nọ
cây bên đường màu lá lục hôm kia
con chim bỏ đi có bạn quay về
cát tiếng hát chào niềm vui của gió

anh ra đứng sau hè nghe để ngó
không thấy chim mà thấy tiếng kinh chiều
vui trong lòng anh đã bước chân theo
em có nói là em không trở lại

hôm em nói em đi buồn biết mấy
anh có nghe bên đường tiếng chim kêu
con chim chi buồn chết cả buổi chiều
từ bữa đó anh nhớ đường ra ngõ

con đường đất bàn chân từ thuở nhỏ
một ngày vô bốn bạn đi về
cây bên đường, cỏ bụi, hàng tre
quen đến nỗi không nhớ gì tha thiết

hôm em đi anh bắt đầu thấm mệt
thấy trường xa con đường ngại đi về
mắt anh nhìn lên đọt ngọn tre
dõi mấy bụi tìm con chim nhỏ

con chim nhỏ có nằm trong vạt cỏ
bữa hôm nay anh mới thấy cỏ vàng
con chim đời nào lại sống trong hang
anh vô có soi tìm trong đụn đất

tuổi mười một anh biết mình đã mất
một cái chi không nên ảnh thành hình
cho tới bây giờ hết tuổi học sinh
râu đủ bộ vẫn còn ngơ ngẩn mãi

con chim nhỏ có bao giờ trở lại

em năm nay không biết mấy con rồi
con chim lạ lũng năm nọ của tôi ơi
hóa mấy kiếp mà sao tôi vẫn vậy

Ngày Xuân Ở Quán

con gái ngày xuân như mới tắm
buổi mai sương ướt cỏ hoa ngời
lòng đá chợt mềm chao rất nhẹ
nhớ mình vừa vượt tuổi ba mươi

năm nay tết đến cùng ông quán
mồng một đời cay miếng mứt gừng
chén rượu ngày xuân sao đắng miệng
giang hồ nghe cũng đã đau lưng

vẫn đi như một anh hành khất
đuối sức nhưng quê đâu mà về
ta sống một đời mây nhuộm bệnh
bồng bênh sâu đụn màu nhiều khê

sáng nay nghe pháo ran ngoài phố
ngồi pháo đời ta cũng cháy ngâm
thấy gái xuân tươi lòng cũng thẹn
chồn chuồn xếp cánh đậu băng khuâng

phụ bản Đỗ Hoàng Tường

Quán Cô Hồn

chiều khó thở ngồi bên quán xếp
một miếng khô, một xị rượu nồng
nhai là nói với đời lặn đạn
uống là nghe sâu cháy long đong

khi cô quán đốt đèn dầu hỏa
nhan sắc cô em buồn bã vô cùng
khi nghe tỏ: có mới làm quả phụ
(thời yêu nhau chưa hết một mùa đông)

muốn nói cùng cô đôi điều an ủi
nhưng có điều gì để đáng nói đâu
ta là khách, còn cô hàng là chủ
cũng có trong lòng một hố sâu

Mù Mù Mờ Mờ

mù mù anh đang sống
mờ mờ anh đang thờ
nghe tiếng trống chiều thu
âm âm hoài quái gỡ
nghe tiếng chim ngoài nương
kêu suốt mùa vắn vơ
bèo trên sông làng cũ
trôi theo anh lơ đờ

lừ đừ anh đang đi
xa dần màu lúa mỡ
bạc hết màu trắng xưa
không còn nghe em thờ
mờ mờ anh mất anh
thời xưa anh tuổi nhớ
cỡi trâu qua ruộng làng
lủi tranh tìm dấu thỏ
gặp ổ chim nho nhỏ
mờ mờ anh mất anh
tắm nắng đông giữa ngo
dầm trong ao nín thờ
mò tìm hang con trê
đạp nhằm con rô nhỏ
thấy em đang cát cỏ
có một chiều bữa nọ
anh đã hôn bàn tay

mù mù anh đang sống
mờ mờ anh đang thờ
hai mươi năm đã qua
đi đoạn đường thật xa

Rừng, Chim

tặng Đỗ Thế Phong

rừng nhốt đời ta trong bóng lá
mang mang chiều núi chuyện loài chim
chim mới đi xa về kể chuyện
ta vẫn đứng ngòai nghe nhức trong tim

sáng mai chim bỏ rừng bay mất
chim đi còn có chốn quay về

ta ở đây cùng đường kín lối
thả hồn rong ruổi đêm nằm mê

rừng nhốt đời ta giam bóng nắng
trăng mơ đành xa lắc bên trời
nhớ đã mập mờ trong bóng khói
chiều buồn đốt lá để mà chơi

chim bay thấy phỏ phường ngày cũ
đừng kê ta nghe chuyện đời đời
ta giữ cho ta thuở nào mưa lũ
(cô em nào vẫn bé trong tôi)

rừng có trong lòng con suối nhỏ
trong lòng ta có một con sông
một đời mưa nên lòng ngập lụt
biết bao giờ sông gặp biển mênh mông

Thượng Nguồn

Tặng Nguyễn Đình Dzu

Một chiều nhớ Đại Ninh quay quắt

thượng nguồn sương ngập bờ khe
màu lam của đất bốn bề gọi nhau
lá xanh như thuở ban đầu
lá vàng như thuở cùng nhau hẹn hò
anh nghe lá mục dạn dò
bước về nhẹ nhẹ mà mơ kéo mà
một mai cách trở đường xa
nhớ non tưởng núi mặn mà phai đi
cỏ bên này núi xanh rì
cỏ bên kia suối vàng ghi chút màu
thuyền về đi chẳng được mau
nghe theo lũ quạ gọi màu chiều không
ngoảnh trời lá hé màu trông
bóng dương vượn hú rã lòng trong sương
đây khe nước mộng thượng nguồn
những hàng chuối níu màu sương trên ngàn
những lời cỏ gió mang mang
âm thanh của đá dội tràn tuổi thơ
vàng rẫy bắp nổi xanh lơ
của khoai sắn rộng suốt bờ triền non
nghe con cá quẫy trong nguồn
nước xô động bóng linh hồn chiều đi

Chim Sáo Sang Sông

gió thổi mát suốt chiều ta đứng đợi
mong em về biết em có về không?
quê quán cũ khi về xa lạ
đêm giêng hai nghe mát tạt xuống lòng

ở xa nhớ mùa chiêm thơm lúa chín
thơm tóc tình bay buổi sáng trên đồng
ở xa nhớ con đường tre lá lợp
đưa em về chiều mọc trăng trong

ở xứ người đêm nằm nghe ai hát
điệu huê tình con sáo sang sông
chim sáo sang sông sỏ lồng bay mất
ai trách đời ai mà hát nao lòng

bởi thời nhiều nhượng nên ta còn trôi nổi
cũng muốn về thăm nhưng biết bao giờ
em có trách ta cũng đành nhận vậy
còn nhớ nhau cũng đủ ấm lòng

gió thổi mát suốt chiều trên bến cũ
ngày ta về chim sáo đã sang sông
ngó mộng quanh sông dài núi rộng
đời đan song thưa mà chim vôi xa lồng.

Tiếng Dội Của Sương Chiều

lạnh trong rừng thu xanh
anh vô năm trong cỏ
nơi những ngày xưa kia
em đã ngồi ở đó
anh nằm đây, ngồi đây
nghe rừng thu nhắc nhở
tiếng dội của sương chiều
lâm xanh đau sắc cỏ

lạnh trong rừng thu xanh
em là con chim nhỏ
đậu trên nhành hoa leo
hát mấy lời ngân ngơ
anh nằm đây, ngồi đây
ngó nước nguồn reo vỡ
nước nguồn chảy bao năm

đá núi mòn dấu nhớ
anh nằm đây, ngồi đây
một mình anh vẫn thờ
mười năm trong trắc trở
anh thờ khác ngày xưa
nghe dội tiếng rừng mưa
nghe vang lời suối nhớ
anh như còn nặng nợ
với cây cỏ rừng già
anh vẫn còn thiết tha
nơi em nằm buổi nợ

lạnh trong chiều thu vàng
lá thu vàng cũng rụng
anh nằm nghe lay động
đau của những nhánh cành
anh ngồi trong lá xanh
trên những hồn lá chết
tay anh cầm tha thiết
những chiếc lá còn tươi
thả xuống suối mà chơi
trôi đi còn tiếng dội
anh nằm đây, ngồi đây
mưa của rừng đã tới
những hạt rơi nhức nhối
trên những lá vàng non
và những lá héo hon
rụng như lòng anh rụng

lạnh trong rừng thu mộng
ôi giấc mộng dài đời
lạnh cả mùa thu tươi.

phụ bản Đỗ Trung Quân

Họa

bỏ người ta vẽ chân dung
bỏ người ta thấy trùng trùng cõi xa
bỏ ta
ta vẽ đời ta
bỏ nhau ta vẽ ngựa già ngủ im
bỏ ngày xưa
bỏ trái tim
ta lang bạt tự kiếm tìm xót đau

bỏ đời rồi bỏ đời nhau
bỏ trăng chết lạnh bỏ sầu khói sương

Bỏ rừng tuổi lá thơm hương
bỏ sông để gió làm buồn sóng chao

Bỏ người tôi bỏ đời nhau
bỏ thiêng liêng ngẩng mặt chào cõi không.

Gởi Chút Tình Thân

ta gởi tình thân cho suối chảy
cho mây trôi cho chim giọng lạc bầy
ta gởi tình thân cho gió núi
cho sương chiều nâng niu chân mây

ta gởi tình thân trên vách đá
cho khói cơm chiều cho khi trên cây
buổi trưa gỏi đất nhìn trông đá
gởi tình thân với chim hộc bầy

ta đã lên non làm hảo hán
chiều đứng nhìn trời múa súng trong mây
chiều đứng trong sương ngâm vãn cổ lục
tóc như bờm ngựa mặc tình gio ùbay
Biết gởi tình thân cho ai hơn nữa
mặt trời và ta đã giận nhau rồi
trăng với ta hẹn hò cách biệt
biết thuở nào với trăng rong chơi

Bây giờ quay súng đầu xuống đất
mang vào vai võ báng mà ca
tình tang chười đồng thành câu hát
hỡi núi rừng thần thánh đi qua...

Thời Tiết

con bão lớn về bình nguyên giục giã
run theo cây mùa lúa rạp buồn rầu
cát bụi lộn đường bay tản về đâu
khung cảnh dựng mùa hoang sơ man dã
con sông nước về tràn mọi ngã
thuyền bè đi, đi mất tự bao giờ
những bến chiều tấp nập mộng đơn sơ

đã hun hút trong triều lên trắng xóa
làng hôm trước bây giờ trông cũng lạ
màu muôn năm đã khác lối đi rồi
những cánh chim tai ách cuộc đời
đã bay chập chòn rao con mộng dữ
chiều ngấm lạnh màu hoang liêu rất cũ
mây đi đâu, trời chỉ một màu tro
gió vi vu âm ỉ khúc đàn buồn
đã réo rắt sầu gian nan phủ tới
người em gái của buổi nào nắng mới
con đường đi em có biết về đâu
có dất theo hình ảnh một con trâu
em ngắt ngưỡng hát khúc tình đang lớn
những quang gánh đem theo hồn của mọn
con gà con, con lợn nhỏ, thằng cu
bước tới quay lui chập choạng sa mù
mắt có ngược tìm người trôi theo nước
nẻo vô núi đường lên cao rậm rịt
ngậm mà nghe con gió đẩy nhau về
những lưng còng đau đớn nợ phu thê
mắt ráo hoảnh sững hai bàn tay trắng
người bó gối nghe phút vừa im lặng
để run theo mạch chuyển trận mưa nguồn
mai một đi về đồng trắng phơi xương
bay lên núi lữ trâu bò ngơ ngác
mẹ có đứng vỗ tay cười nên nhạc
hòa âm theo réo rắt trận cuồng phong
cha có say sưa vũng dấp trời trông
hồn lộn lạo theo xác nhà xác ruộng
gió xê xích màu tang thương đêm xuống
nước đem lên con trăng đỏ lộn hồn
con trăng lưỡi liềm nhạt nét chiều hôm
mới thoáng hiện mà sao màu đã khác
ở trên núi, trên rừng đi lưu lạc
thấy trăng lên con nai nhỏ vội mừng
đi men về bờ suối cũ băng khuâng
đám cỏ mộng đã thơm mùi đất mới
dòng suối chảy đã nghe chiều vơi vợi
dàn lan xa hơi của chuyện đổi dời
con nai buồn nhưng cũng vội tin vui
cứ thông thả, rừng hôm nay đã vậy
qua trôi dạt của cuồng phong hồng thủy
ruộng hôm nay đã thay lớp phù sa
làng hôm nay đã thay lại nếp nhà
thêm mồ mả thêm những đường mới mở
con sông nợ một bên bồi bên lở

lở bao nhiêu thay mất bến đò đi
bồi bao nhiêu có nên ruộng đồng li
đứng mãi mãi cho lúa mùa được mọc
bao nhiêu kẻ nhìn ra sông để khóc
bao người vui vì thừa ruộng vừa bồi
chuyện ruộng đồng cũng là chuyện buồn vui
năm ba tháng cây quen màu đất mới
năm ba tháng người quen đời thay đổi
cỏ đã xanh trên mồ mả chưa già
lũ trai làng đã thèm khát đi xa
chuyện ly biệt thay chuyện mùa nước lụt
chuyện cô phụ có hai hàng nước mắt
gượng mà vui, đưa tiễn bước người đi
làng, xóm thôn ngày vội nói ngày
trống gọi mõ, đêm sáng đèn gọi lửa

từ bữa đó trẻ không còn nhớ nữa
người già quên vì không muốn đau thương
mùa nước đôi khi mấp mé lên đường
già thì sợ, trẻcon mừng khắp khơi

mưa mãi sai mùa, gió sai chiều tới
lũ chim tai ách quen lối đi về
những bóng chim mù bay dạn trong quê
nhiều giấc ngủ một đêm mà bạc tóc

chuyện làng xóm, chuyện tiếng cười tiếng khóc
nắng sớm, mưa trưa, chiều bão không ngờ
sương của mùa nguyên thủy rất đơn sơ
đã có lúc mù quê nghe dễ sợ
tuổi bé dại không biết mình đang thờ
lớn khôn ra tiếng thờ cũng rụt rè
bạc tóc, ngập ngừng theo neo hồn quê
chuyện thời tiết nghe ra già trước tuổi.

Khúc Hát Người Lỡ Vận

ta đã hát khúc hát người lỡ vận
khúc hát buồn như một nhánh con sông
khúc hát cay như những lần ốm rượu
khúc hát chua trên mặt đĩa cũ mòn

khúc hát đời cha nay tới đời con
khúc hát đời mẹ già tàn tảo héo hon
mười năm cha mẹ đau chân sỏi

sớm lặn trông xa, chiều lội bãi còn

khúc hát phần cơm ba phần sắn
khúc hát mai ăn chiều nhịn nuôi con
ấu thơ ta như cánh bèo mới nở
trôi lênh đênh theo cha mẹ mỗi mòn

bây giờ ta, nửa đời dở sống
sáng lặn theo cơm áo mệt nhòai
chiều chen chân mua chút phần hơi thở
cũng lại một đời sâu chẳng nguôi ngoai

con yêu dấu hãy tìm hơi ấm mẹ
những đêm mưa nhà dột gió lò
em yêu dấu hãy ru con bằng những
lời ca dao mềm ngọt thơm tho

đừng để con nghe những lời gian khổ
khúc hát hai ta đã hát một đời
em hãy hát dấu giọng khàn đứt cổ
cho con tròn những giấc thành thoi

ta đã hát khúc hát đời lỡ vận
hát âm u trong đêm tối một mình
nghe em trở trăn lòng đau đứt ruột
thương em đời vội lỡ một thời xanh.

Kẻ Ở Lại

ngồi đường xe lửa chạy
gõ sắt buồn mênh mông
trước mặt ta biển lặng
sau lưng ta là rừng

mỗi ngày như chứng bệnh
ra ngồi nhìn đường tàu
hai con đường mút mắt
xuôi ngược buồn như nhau

ở đây không ai đi
ở đây không ai về
chỉ còn ta ở lại
lang thang trong làng quê

ở đây không còn nhà

chỉ còn ta với cỏ
còn những người dưới mộ
và lũ chim giang hồ

những đêm vắng thật vắng
ta đi trong vườn quê
tìm một con đom đóm
đốt sáng lòng ủ ê

bây giờ chỉ còn ta
ở lại chờ chuyến tàu
đem những người phương xa
về cùng nhau đoàn tụ

ta mơ hoài tiếng hú
của con tàu trở về
những đêm trong hầm lạnh
những ngày bên bờ khe.

Đứng Giữa Đồng Không

một bầy sáo nhỏ qua sông
một em tôi đã cảm lòng đi xa
như con sông nhỏ thật thà
sớm hiu hắt tạnh, chiều sa mưa nguồn
một bầy sáo đã đi luôn
một em tôi đã để buồn lại đây
con chim quỳên đã lạc bầy
xuống sông vọc nước đợi ngày xé ngang
một bầy sáo nhỏ bay hoang
một em tôi đã bỏ làng đi xa
tôi ngu ngơ giữa chiều tà
em đi để lại mình ta giữa đồng.

Bình Minh Trong Núi

Buổi mai vô núi thở hơi rừng
xanh cả hồn tôi vốn dửng dưng
gọi em có đá lên lời đáp
ta thấy ta không còn cô đơn

Buổi mai cây cỏ lắng lời chim
gió hát lời ta gởi chút tình
rồi khi sương khói tan thành giọt

thì hồn ta cũng thoáng rung rung.

Về Một Chỗ Nào

Nỗi đau xót không cùng ngày H đi xa

Biết về đâu ta sẽ có em
lòng đau ngun ngút trắng một đêm
gió đưa mây đầy sao trời lạc
đấu cũ đường xưa còn một mình

Em đi cây cỏ khóc âm thầm
em có còn yêu dấu nữa không
em có còn buồn khi mưa tới
mùa mưa xưa hò hẹn qua sông

Ta qua sông vì có em chờ
đêm mịt mờ gió lộng mưa giăng
sóng chao thuyền nhỏ lòng ta vẫn
dào dạt vì em đang ngóng trông

Ta yêu em như suối yêu rừng
những ngày nắng ngủ tóc em xanh
ta hôn rất nhẹ đôi môi đại
đắm đuối lòng si em nhớ không?

Ta nhớ em như nước nhớ nguồn
trở về chốn cũ lòng rung rung
em đi An Hải sâu ngun ngút
mình ta lặng lẽ về bên sông

Đò đã đưa ta về bến xưa
đi trên đường cũ trời giăng mưa
chao ôi, mùa lạnh ai đem tới
gió lạnh lừa xô dạt mắt hờ

Ta đã về, em đã ra đi
đời ta em giữ ta còn chi
mưa qua bến cũ con đò cũ
mưa ướt hay ta cũng đã vì...

Đời Vẫn Có Em

Về một nơi nào ta vẫn có em

đường xa không đốt được ưu phiền
những con đường núi xa hun hút
những phố điu hiu không nhớ tên
Ta ở đây sống giữa rừng sương
có bạn là chim không chút chán chường
có hoa không bán giăng đầu núi
có lũ vượn về chung thủy trên nương

Ta vẫn có em, đời vẫn có thơ
ta đi quét lá đốt tương lai
thở hơi sương khói tình xanh ngát
không biết ngày mai, ôi một mai

Sao chẳng yêu như vượn yêu rừng
như hoa núi thả thả lừng hương
như chim vẫn hát trên rừng mát
mà lại sầu phải khóc tương lai

Ta chẳng về đâu đời chẳng có em
có em khi núi thở sương đêm
có em là mộng ru trăng ngủ
bên suối hồn sao hát nhạc rừng.

Ngậm Ngùi

Tặng Nguyễn Quang Tấn

Nhớ lấy ngày tháng lưu vong tâm hồn

Bến chiều đã lạ em đi
hồn thu sớm định tuổi thì cỏ hoa
khói sông diu mặt nước nhòa
giòng trôi lá đổ biết là về mô.

phụ bản Nguyễn Việt Hải

Cũng Phải Nói Một Lần

ta cũng có những ngày đi vất vưởng
những buổi ngồi chẳng đợi ai quen
quen ai mắt dôi trên đường phố?
mắt dôi cây cao so với trụ đèn
ta dư không biết bao ngày tháng
sớm ngại đi, chiều lại đứng đường
đôi lúc một ngày không mở miệng
không đưa tay chào nổi những người quen

bạn bè bảo ta thằng giả trá
thằng làm thơ tẩu hỏa nhập ma
ta chỉ biết cười trong im lặng
có một lời nào ta nói chưa ra

hôm xưa ta vốn thằng hay nói
chuyện văn chương giống chuyện đàn bà
chuyện anh em chết ngày đôi đũa
nói mãi không cùng, chẳng tận xót xa

có lúc cay môi mềm tiếng rượu
lòng cũng hân hoan đánh đổi mặt đời
khốn nỗi đời sao trăm thứ mặt
nên còn ta đỏ một mặt trời

ta có những ngày đong đưa giữa phố
thoát không ra vòng trời đời ta
thử yêu, dẫu chỉ yêu gái điếm
nhưng thật hết rồi thời của bướm hoa

đói cứ quay tròn ta chóng mặt
ta cứ phải nhìn những kẻ đu dây
anh hùng đôi áo theo màn xiếc
chữ nghĩa văn chương đã dạn dày

hiều nhau đời dễ tìm đâu được
lỡ quen nhau, ta xin tạ lỗi cùng
đầu có cho ta thằng giả trá
ta đành im lặng với hư không.

Bài Thơ Năm Bốn Mươi

Tân Dậu niên lai! Tân Dậu niên lai
cũ sẽ qua mới sắp tới rồi
ba chín trôi qua, bốn mươi tuổi tới
hai phần ba đời người trôi nổi
ta buồn hay ta vui?
hỏi là hỏi vậy mà thôi
buồn vui thì cũng cuộc đời này đây!

tia nắng xuân vừa lò qua cửa
ta nghe trong mình cục cựa
hồn sắp nhập mùa
rót lại chén rượu thừa

của cơn say buồn đêm qua còn đọng lại
nhấp một ly cay để vui xuân mới
cái đắng đêm qua ngọt lịm giờ này
bốn mươi tuổi rồi đây
vợ năm con không no không đói
nợ nần chưa thoát nổi
càng nợ càng hăng vay
thiếu cái danh nhưng không thiếu bạn bè
đi đâu cũng có phần rượu tặng
bốn mươi tuổi rồi
hai lăm năm uống đắng
(giỏi nghề rượu từ thuở mười lăm)
học hành thì lãng nhãng
thân tự lập thân từ năm bảy tuổi
không nhớ hết nghề đã trải
bán báo, đánh giày, ở đợ
đánh trống phòng trà, dạy học, làm thơ
phó giám đốc nuôi trẻ bơ vợ
cò cả chục nghề thôi khỏi kể
ham đọc sách chẳng phải vì ham học
thần thánh trăm ông chẳng phục ông nào
ông nào cũng tốt
ông nào cũng tao lao
có lăm thánh nhân thì đời chỉ rối mù
nhiều triết học thêm tối mù đa sự
không có ông thầy dẫn lối
chỉ có quỷ ma đưa đường
làm thơ chỉ thuộc bậc thường
nhưng biết quý thơ
như nhà nông quý lúa
chẳng hề luận về tài giỏi
chỉ mê man với cái chân tình
không thích thằng háo danh
chẳng sợ phường học vị
suốt đời thèm đi thèm thấy
thèm nghe thèm học cuộc đời
bốn mươi năm khoảng dăm lần tù
câu hỏi lớn thế nào là tội lỗi
văn chương thế mà trôi nổi
ta chẳng buộc thơ sao thơ lại buộc mình
làm thơ cho vợ hết tình
cách xin lỗi của người có lỗi
em ơi
yêu nhau bao năm rồi
em biết thế nào là hạnh phúc
năm đưa con như năm hạt ngọc

nếu không có em sao khỏi cát lằm
còn anh thì cứ lông bông
danh chẳng có danh
thực không có thực
cái có cho em lạtui cực
nổi quạnh hiu khi anh vắng nhà
thương con cò lặn lội bờ xa
nhớ con vạc mịt mù bay đêm tối

Mẹ ơi!
mùa xuân lại tới
con trai của mẹ bốn mươi tuổi rồi
mẹ đau nằm một nơi
suốt ba năm cậy nhờ công chị
mai một đây khi mẹ nằm xuống
con trai của mẹ vẫn là thằng lêu bêu

Là anh
ta xin lỗi các em
ta chẳng sinh ra để làm thi sĩ
nhưng chẳng may lạc đường theo ma quỷ
nên cố ngoi lên nói tiếng con người

nay ta mừng xuân ta bốn mươi tuổi
bằng bài thơ kiểm điểm đời mình
ta hứa ta sẽ sống thật tình
và ta chỉ làm thơ
khi ta xúc động

ta đang nhớ thuở sông dài núi rộng
đường thênh thang của một gã giang hồ
ta thèm đi để học làm thơ
chờ ta đến xin nhớ phần rượu tặng
xuân Tân Dậu, 1981

*

Vũ Hữu Định

Nhà thơ. Tên thật **Lê Quang Trung**, sinh năm 1942 (nhâm ngọ) tại Thừa Thiên . Trưởng thành tại Pleiku, Sống và làm Cán Bộ Xây Dựng Nông Thôn tại Đà Nẵng. Tham dự sinh hoạt trong phong trào nuôi dưỡng trẻ em không gia đình (trẻ bụi đời) tại Đà Nẵng. Sau 1975, đi học tập một thời gian ngắn rồi được vào làm việc tại nhà Đền (công ty Thủy Điện) của thành phố Đà Nẵng. Mất năm 1981 (tân dậu) tại An Hải Đà Nẵng. Khởi viết giữa thập niên 60 . Bài đăng trên các tạp chí tại Sài Gòn như Văn, Khởi Hành. Bài thơ 'Còn Một Chút Gì để Nhớ'

đã được nhạc sĩ Phạm Duy phổ nhạc, được giới yêu âm nhạc đón nhận nồng nhiệt.

Tác phẩm đã xuất bản :

Còn Một Chút Gì Để Nhớ (thơ, do bạn văn đóng góp để nhà xuất bản Trẻ ấn hành, năm 1996),
Thơ Vũ Hữu Định (Thư ấn quán, Hoa Kỳ, 2006)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)